

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 802/2020
13.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Божицара Вујичића и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Високи савет судства, Привредни суд у Сомбору, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Суботици, ради новчаног обештећења због повреде права на суђење у разумном року, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гжрр 345/19 од 22.08.2019. године, у седници већа одржаној дана 13.05.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле АА из ..., изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гжрр 345/19 од 22.08.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле АА из ..., изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гжрр 345/19 од 22.08.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиле АА из ..., за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули Прр 105/18 од 24.01.2019. године, ставом првим изреке, одлучено је да се тужбени захтев тужиле делимично усваја. Ставом другим изреке, тужена је обавезана да тужили исплати по правном основу новчаног обештећења изазваном повредом права на суђење у разумном року, износ од 400 евра у динарској противвредности на дан исплате, према средњем курсу НБС, са законском затезном каматом од дана пресуђења 24.01.2019. године па до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужили исплати на име трошкова парничног поступка износ од 19.500,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде па до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је део тужбеног захтева тужиле за исплату преко досуђеног износа од 400 евра до тражених 360.000,00 динара на дан исплате, са законском затезном каматом од дана пресуђења па до исплате.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гжрр 345/19 од 22.08.2019. године, ставом првим изреке, одбијене су жалбе тужиле и тужене и пресуда Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули Прр 105/18 од 24.01.2019. године потврђена у побијаном одбијајућем делу одлуке о главној ствари и у делу одлуке о трошковима поступка.

Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, а предложила је да се о ревизији одлучује као о посебно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 87/2018), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Врховни касациони суд налази да у овом случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, за одлучивање о ревизији тужиле, као изузетно дозвољеној, пошто не постоји потреба разматрања правних питања од општег интереса и уједначавања судске праксе, нити новог тумачења права, узимајући у обзир врсту спора, садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за усвајање тужбеног захтева. Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиоца за новчано обештећење због повреде права на суђење у разумном року у поступку пред Привредним судом у Сомбору Ст 11/10, имајући у виду да је Привредни суд у Сомбору, решењем Р4 ст 44/2018 од 09.03.2018. године, усвојио приговор предлагача, АА из ..., овде тужилца и утврдио да је предлагачу повређено право на суђење у разумном року, у горе наведеном предмету. Висину новчаног обештећења нижестепени судови су тужиоцу одмерили у смислу одредбе члана 30. Закона о заштити права на суђење у разумном року ("Службени гласник РС" бр. 40/2015), применом мерила за оцену трајања суђења у разумном року, прописаним том одредбом Закона. Тужилца у ревизији указује на неуједначену судску праксу у погледу одлучивања о висини новчаног обештећења, на основу приложене одлуке из друге парнице. Међутим, из садржаја пресуде приложене уз ревизију, види се да се не ради о идентичној чињеничној и правној ситуацији као што је у овој парници. Висина новчаног обештећења одређује се у сваком конкретном случају, применом мерила за оцену трајања суђења у разумном року, прописаних одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, као што су: сложеност предмета суђења; поступање надлежног државног органа и странака током поступка; значај предмета суђења по странку; понашање странака током поступка; а то су чињенице које у предметима нису идентичне.

Из изложених разлога Врховни касациони суд налази да у овом случају нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиле, па је одлука као у ставу првом изреке овог решења донета у смислу одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености ревизије тужиле, у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужилца је тужбу суду поднела дана 09.08.2018. године, са захтевом за новчано обештећење због повреде права на суђење у разумном року у износу од 800 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Поднеском од 27.12.2018. године, тужилца је тужбу преиначила повећањем тужбеног захтева на износ од 3.000 евра, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате.

Одредбом члана 27. став 1. Закона о заштити права на суђење у разумном року, прописано је да независно од врсте и висине тужбеног захтева, у поступку пред судом, сходно се примењују одредбе о споровима мале вредности из закона којим се уређује парнични поступак (став 1.) и да ревизија није дозвољена (став 3.).

Спорови мале вредности јесу спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, сходно одредби члана 468. став 1. Закона о парничном поступку. Против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности, ревизија није дозвољена, јер је тако прописано одредбом члана 479. став 6. истог Закона.

На основу цитираних одредби закона, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу другом изреке овог решења донео у смислу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку.

Одлуку о захтеву за накнаду трошкова поступка по ревизији садржану у ставу трећем изреке овог решења, Врховни касациони суд је донео у смислу одредбе члана 153. став 1 и 165. став 1. Закона о парничном поступку, имајући у виду да тужилца није успела у том поступку.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**